Р Е Ш Е Н И Е
№ 43525

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 14 състав,** в публично заседание на 05.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11113** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. Глава шестнадесета, Раздел I от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Синдикът на „СИКОНКО БИЛДИНГ“ АД (в несъстоятелност) е оспорил мълчаливия отказ на орган по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С. (потвърден с Решение № 1063/26.08.2025 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С.) да се произнесе по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г.

В съдебното производство дружеството – жалбоподател, посредством упълномощен адвокат: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебно-счетоводна експертиза, прието без оспорване; допълнително въвежда възражение за изтичане по давност на задължението за корпоративен данък, за 2011 г., предмет на данъчната декларация от 30.03.2012 г.; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък. Представена е писмена защита, с която адвокатът се позовава на ТР № 2/13.07.2020 г. на ВКС, по тълк. дело № 2/2018 г. и на решения на ВАС (цитирани), който настоящият съд намира за неотносими към процесния спор, понеже: тълкувателното решение касае хипотезата на чл. 632, ал. 4 (прекратено производство по несъстоятелност), вр. чл. 739 ТЗ, каквато не е налична за случая; решенията на ВАС касаят приложение на разпоредбата на чл. 739, ал. 1 ТЗ-погасяване на непредявени в производството по несъстоятелност вземания и неупражнени права. Настоящият съд не споделя в тази връзка доводите на адвоката- пълномощник на дружеството, като приема, че от страна на НАП (както стана ясно от изложението на фактите по – горе) своевременно са били предявени съответните публични държавни вземания.

Упълномощен от ответника юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за нейната

неоснователност; представя писмо от публичен изпълнител, във връзка с възражението на дружеството за изтичане по давност на задължението за корпоративен данък, за 2011 г.; желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското; представя писмени бележки.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема следното от фактическа и от правна страна.
Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, предвид чл. 131, ал. 1, ал. 2 ДОПК.
Касае се за мълчалив отказ по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г., за възстановяване на недължимо платен корпоративен данък, в размер на 179 573, 38 лева. Искането е обвързано със следните факти и обстоятелства, по които страните не спорят.
С Решение № 1958/19.10.2017 г. по т. д. № 7126/2013 г., на СГС е открито производство по несъстоятелност срещу „Сиконко билдинг“ АД. С молба от 11.06.2018 г. от страна на НАП, пред съда по несъстоятелността са предявени публични държавни вземания срещу длъжника, с изпълнително основание „влязъл в сила РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г.“, в общ размер на 557 518, 58 лв., от които: 324 284, 08 лв. главници и 233 234, 50 лв. лихви, към 09.05.2018 г., като 215 037, 10 лв. от лихвите са начислени до датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност (19.10.2017 г.), както и 18 197, 40 лв. лихви начислени след тази дата, до 09.05.2018 г. Предявените публични вземания са включени в списъка на приети вземания на кредитори, одобрен с Определение №5389/23.10.2018 г., постановено по посоченото търговско дело. В списъка е определена поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ за публични вземания, в общ размер на 539 321, 18 лв., в т.ч.: 324 284, 08 лв. главници и 215 037,10 лв. лихви, възникнали до датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност и по чл. 722, ал. 1, т. 9 ТЗ - за публични вземания за лихви, в общ размер на 18 197, 40 лв., възникнали след тази дата, установени с РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. (отм.).
С цитирания РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. като задължения на Консорциум „И.-С.“ Д., в който „Сиконко билдинг“ АД било съдружник са установени такива за: корпоративен данък, за периода 2009 г. - 2012 г., в размер на 538 032, 84 лв.; лихви за просрочие - 233 040, 89 лв., както и надвнесени суми от 2 000 лв. С решение от 28.06.2016 г., по адм. дело № 3506/2015 г. на Административен съд София-град ревизионният акт е отменен изцяло, а с Решение № 4498/11.04.2017 г. по адм. дело №10176/2016 г. състав на Върховния административен съд отменил решението и върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав. При повторното разглеждане с Решение № 7432/06.12.2017 г., по адм. дело № 3849/2017 г. АССГ изменил ревизионния акт, като определил данъчни задължения, както следва: за 2009 г. - 3 196, 99 лв. и съответните лихви; за 2010 г.- 0, 00 лв.; за 2011 г. - 47 719, 13 лв., заедно със съответните лихви. С Решение № 6059/10.05.2018 г., по адм. дело № 1702/2018 г. ВАС е отменил и второто решение на АССГ, в частта за частично отхвърляне на жалбата от Консорциум „И.-С.“ Д., относно задълженията за корпоративен данък, както следва: за периода: 02.2009 г. - 12.2009 г., в размер на 3 169, 99 лв., заедно със съответните лихви и за 2011 г., в размер на 47 719, 13 лева, заедно със съответни лихви, като отменил ревизионния акт в тези части. Така ревизионният акт на практика бил изцяло отменен, считано от 10.05.2018 г. – датата на второто решение на ВАС. Този извод се признава и от ответника с процесното Решение № 1063/26.08.2025 г.
С молба от 14.06.2018 г. (след окончателната отмяна на РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. с Решение № 6059/10.05.2018 г., по адм. дело № 1702/2018 г. на ВАС) от НАП, в производството по несъстоятелност на „Сиконко билдинг” АД, по т. дело № 7126/2013 г. са

предявени вземания за корпоративен данък, установени със същия ревизионен акт, в размер на 539 321, 18 лв. (главници и лихви към датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност- 19.10 2017 г.). Предявените вземания са изцяло приети от синдика и включени с поредност на удовлетворение по т. 6, чл. 722, ал. 1 ТЗ в списъка на приетите вземания на кредиторите по чл. 687, ал. 2 с.з и вземания на кредиторите, възникнали след откриване на производството по несъстоятелност, предявени по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ („Списъка с приети вземания от 16.07.2018 г.”). С Определение № 5389/23.10.2018 г., по т. дело № 7126/2013 г. Съдът по несъстоятелността одобрил списъка с приети вземания от 16.07.2018 г., без да внася изменения.

Основното възражение на синдика на дружеството – жалбоподател е, че НАП е предявила в производството по несъстоятелност несъществуващи вземания, предмет на отменения с Решение № 6059/10.05.2018 г. на ВАС, по адм. дело № 1702/2018 г. Ревизионен акт № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г.

Според синдика (обяснителна записка): „с Първа частична сметка за разпределение на наличните в масата на несъстоятелността на „С. билдинг” парични средства, одобрена без изменения с Определение № 112/09.01.2020 г. по т. дело № 7126/2013 г. е предвидена за разпределение в полза на НАП сумата от 321 034, 22 лв., за удовлетворение на кредитора по т. 6 на чл. 722, ал. 1 ТЗ, в общ размер на 963 663, 09 лв., сред които и предявените вземания по ревизионния акт. Сумата от 321 034, 22 лева по първата сметка за разпределение е постъпила ефективно по сметка на НАП, на 24.01.2020 г.; с Трета частична сметка за разпределение, одобрена без изменение с Определение № 266141/28.11.2022 г. по т. дело № 7126/2013 г. е предвидена за разпределение в полза на НАП сумата от 96 600 лв., в това число и предявените вземания по ревизионния акт; сумата от 96 600 е постъпила ефективно по сметка на НАП, на 21.02.2022 г.; общият размер на платените публични вземания е 417 634, 22 лв., като процентното удовлетворение на приетите вземания по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ по двете сметки е 43, 34%.; този процент, съотнесен към приетите в производството по несъстоятелност вземания по ревизионния акт (539 321, 18 лева) означава, че недължимо платените суми за удовлетворяване на несъществуващите предявени и приети вземания по ревизионния акт са в размер на 233 741, 80 лв., които подлежат на възстановяване и връщане в масата на несъстоятелността; в същото време с Четвърта частична сметка за разпределение на наличните в масата на несъстоятелността на „С. билдинг“’ АД (в несъстоятелност) парични средства е предвидена за разпределение в полза на НАП сумата от 486 476 лв., за удовлетворяване на неплатените публични вземания в шести ред на чл. 722 ТЗ, в това число и предявените вземания по ревизионния акт (отм)“.

С възражение от 13.01.2025 г. и допълнителна молба към него, заявени по т. дело № 126/2013 г. на СГС от страна на НАП е оспорена Четвърта сметка за разпределение, с възражение, че за първи път приетите публични вземания с поредност на удовлетворение по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ са в по-малък размер от предявения, тъй като вземанията по ревизионния акт са 178 493, 22 лв., а не в предявения размер 539 321,18 лв. Поради това и предвид вече извършените плащания с Първа и Трета сметка за разпределение НАП заявила искане, предвидената за разпределение сума по Четвърта сметка да послужи за плащане на неудовлетворени вземания в шести ред (чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ) и публични вземания, приети в седми ред (ал. 1, т. 7 на чл 722 ТЗ). С Определение № 260332/26.02.2025 г. по т. дело № 7126/2013 г. СГС, като констатирал, че предявените и приети публични вземания по ревизионния акт не съществуват, предвид отмяната му приел, че размерът на вземанията в шести ред (чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ) следва да бъде намален с размера на сумите по ревизионния акт. Така Съдът изменил Четвърта сметка за разпределение, като определил плащане на: 240 449, 49 лв. за пълното удовлетворение на вземанията в шести

ред (чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ) и на 228 425, 69 лв. за частично удовлетворяване на публичните вземания в седми ред (т. 7, ал. 1 на чл. 722). Определението е влязло в законна сила на 06.03.2025 г., след като не било оспорено от НАП. Определените за плащане суми по Четвърта сметка за разпределение са постъпили ефективно по сметка на Национална агенция за приходите, на 25.03.2025 г.

Въз основа на изложените факти претенцията на дружеството – жалбоподател „Сиконко билдинг" АД (в несъстоятелност) е, че щом на 23.04.2025 г. НАП превела (възстановила) по особената сметка на дружеството сумата от 54 168, 42 лв. с основание „възстановяване на недължимо платени суми по т. 6 от ТЗ, т. д. 7126/2013 г." и след като подлежащата на възстановяване сума от 233 741, 80 лв. се намали с 54 168, 42 лв. за възстановяване остават 179 573, 38 лв., която сума е предмет на процесното Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г.

Насрещното становище на ответника – директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика" – С., мотивирано с Решение № 1063/26.08.2025 г. е следното: „за удовлетворяване на публични вземания за корпоративен данък за 2011 г. с постъпили по банкова сметка на НАП от съда по несъстоятелността суми са разпределени общо 178 493, 22 лв., а не както сочи синдикът в обяснителната записка - 233 741, 80 лв.; с декларацията по ЗКПО за 2011 г. данъчнозадълженото лице само' е изчислило размера на дължимия данък (349 150, 36 лева), като публичното вземане подлежало на внасяне в сроковете, определени в съответния закон, по силата на чл. 105 ДОПК; с Ревизионен акт № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. за 2011 г. били установени задължения в по-малък размер от декларирания, а именно - 187 280, 08 лв., тъй като финансовият резултат е преобразуван в посока намаление със сумата на приходи, с които ревизиращите извършили увеличение за предходни периоди - 2009 г. и 2010 г.; след като ревизионният акт е отменен от ВАС задълженията на дружеството за 2011 г. са установените от самото дружество, чрез подаване на цитираната годишна данъчна декларация, а именно в размер на 349 150, 36 лв.; публичното вземане за корпоративен данък за 2011 г. е възникнало по силата на Закона, след осъществяване на съответния фактически състав и е било предявено и прието в производството по несъстоятелност срещу длъжника, макар и с друго изпълнително основание, а именно - ревизионен акт; обстоятелството, че ревизионният акт е отменен не води до недължимост на вземането, включително в производството по несъстоятелност, още повече че същото е прието вземане, по смисъла на чл. 693 ТЗ; видно от списъка на приетите вземания и определението за неговото одобряване, предявените вземания по цитирания ревизионен акт са били безусловно приети, независимо, че са били налице основанията по чл. 164, ал. 5 ДОПК; с оглед горното и доколкото вземанията за корпоративен данък за 2011 г. са били дължими към датата на извършените разпределения по реда на чл. 722, ал. 3 ТЗ и са били приети в производството по несъстоятелност срещу дружеството, то сумата от 178 493, 22 лв., разпределена за удовлетворяване на публични вземания, с изпълнително основание „ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2011 г." не е недължимо платена и не подлежи на връщане". По отношение разликата между 178 493,22 лв. и претендираната от синдика сума за възстановяване, в размер на 179 573,38 лв. (1 080,16 лв.) ответникът изложил и следните мотиви: „НАП е завела иск за установяване съществуването и дължимостта на предявени и неприети в производството по несъстоятелност публични вземания с основание „ГДД по ЗКПО за 2014 г.", в общ размер на 1 088, 25 лв., от които 858, 83 лв. главници, 229, 42 лв. лихви, начислени до 16.11.2017 г., както и законната лихва, начислена върху главницата от същата дата; тези задължения подлежат на удовлетворяване по реда на чл. 722, ал. 1, т. 6 от ТЗ, тъй като с влязло в сила Решение от 08.08.2019 г., по т.д. №1230/2018 г. на СГС е установено съществуването и дължимостта на

публичните вземания. С т. нар. „писмени бележки“ юрисконсултът – пълномощник на ответника поддържа горната теза, като излага и доводи за неоснователност на възражението за погасяване по давност на задължението по ГДД за 2011 г.
Според заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което Съдът изцяло кредитира:
1. „задължението за плащане на корпоративен данък за 2011г., съгласно подадена Годишна данъчна декларация по чл. 92 ЗКПО от Консорциум „И.-С.“ Д. е в размер на 349 150, 36 лв., но след приспадане на авансово платените вноски през годината (2 522, 86 лв.) е декларирана разлика за внасяне 346 627, 50 лв.;
2. за финансовата 2011 г. с ревизионния акт (отм.) са установени задължения за корпоративен данък 187 280, 08 лв., като е констатирано внесен корпоративен данък, в общ размер на 117 186, 82 лв. (244, 38лв. на 19.04.2010 г. 70 964, 48 лв. на 20.09. 2012 г., 34 454, 20 лв. на 29.10.2012 г. и 11 523, 76 лв. на 05.02.2013 г.; след приспадане на внесения КД, в размер на 117 186, 82 лв. и след приспадане на авансово платените вноски през годината (2 522, 86 лв.) била определена разлика за внасяне 67 570, 40 лв. и лихви - 24 170, 54 лв., изчислени към датата на РА - 21.10.2014 г.; видно от разпоредителната част на акта, от главницата 67 570, 40 лв. са прихванати надвнесени суми от 2 000 лева, а от начислените лихви, в размер на 24 170, 54 лв. са погасени чрез прихващане 4 766, 31 лв.; след прихващане задължението за КД, за 2011 г. е: главница 65 570, 40лв. и лихви - 19 404, 23 лв. или общо 84 974, 63 лв.;
3. в данъчно-осигурителната сметка на „Сиконко билдинг“ АД няма задължения и плащания за корпоративен данък, за 2011 г. по ГДД, преди присъединяването им с Протокол № С200022-026-0004406/11.02.2020 г. на публичен изпълнител; с Протокол № С200022-О26-0004406/11.02.2020 г. на публичен изпълнител са въведени задължения в ДОС на дружеството - ГДД по чл. 92 ЗКПО, главници в общ размер на 114 036, 83 лв.; в материалите по делото няма данни как е формирана тази сума;
4. общият размер на сумите, изплатени на Национална агенция по приходите от „Сиконко билдинг“ АД (в несъстоятелност) за удовлетворяване вземанията на НАП по чл. 722, ал. 1, т. 6 ТЗ по първа, трета и четвърта сметка за разпределение е 658 083, 71 лв. (321 034, 22 лв. +96 600 лв. + 240 449, 49 лв.).
5. сумата, разпределена от НАП за удовлетворяване публични вземания на „Сиконко билдинг” АД (в несъстоятелност) с изпълнително основание „ГДД вх.№ 2216И0006419/30.03.2012 г. за 2011 г.“ е в общ размер на 178 493, 22 лв., в т. ч: главница корпоративен данък 114 036, 83 лв. и лихви - 64 456, 39 лв.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в настоящи състав приема, че жалбата е основателна, а оспореният мълчалив отказ от изрично произнасяне по процесното Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г. е материално неправилен, и незаконосъобразен.
Спорът е изцяло правен. Предвид взаимно противоречащите си становища на страните, както и с оглед въведеното от дружеството – жалбоподател възражение за изтекла погасителна давност на задължението за корпоративен данък за 2011 г. спорът се свежда до следното: наличието на отменен (в сила от 10.05.2018 г.) по съдебен ред Ревизионен акт № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. определя ли претендираната за възстановяване парична сума, представляваща корпоративен данък за 2011 г. като „недължимо платена или събрана“; по отношение на същия корпоративен данък изтекла ли е и кога абсолютната (см. чл. 171, ал. 2, вр. ал. 1 ДОПК) погасителна давност по същата данъчна декларация.
Разпоредбата на чл. 128, ал. 1 ДОПК от Раздел I, Глава шестнадесета ДОПК (чл. чл. 128-132) с наименование „прихващане и възстановяване“ оправомощава органите по приходите да прихващат „недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни

вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите, като прихващането може да бъде извършени и с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност. Остатъкът след извършване на прихващането се връща на лицето по посочена от него банкова или друга платежна сметка – ал. 4, изр. първо. Ал. 6 постановява, че: „недължимо внесени или събрани суми, с изключение на задължителни осигурителни вноски, се връщат със законната лихва за изтеклия период, когато са внесени или събрани въз основа на акт на орган по приходите; в останалите случаи сумите се връщат със законната лихва от деня, в който е следвало да бъдат възстановени по реда на ал. 1 – 4“. След като безспорно дружеството не е внесло в срок и доброволно посочения в декларацията по чл. 92 ЗКПО за 2011 г. корпоративен данък задължението по същата декларация е било предмет на РА (арг. чл. 108, ал. 1, вр. чл. 118 ДОПК. Обжалването на РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г. пред Съда означава, че компетентният първоинстанционен съд, респ. – касационният, в общо четири съдебни производства са осъществили правомощията, по смисъла на чл. 160, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, т.е. – решавайки спора по същество са преценили законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, включително дали са спазени материалноправните разпоредби по издаването му. След като с ревизионния акт са установени задължения за корпоративен данък, вкл. за 2011 г. и впоследствие той е отменен изцяло (Решение № 4498/11.04.2017 г. по адм. дело №10176/2016 г. на ВАС и Решение № 6059/10.05.2018 г. на ВАС, по адм. дело № 1702/2018 г.) това означава, че по отношение на дружеството е установена недължимост на корпоративен данък за 2011 г., независимо дали с годишната декларация по чл. 92 ЗКПО е посочена сума, като задължение за такъв данък. В тази връзка несъстоятелна е тезата на ответника, че независимо от отмяната на ревизионния акт „задълженията на дружеството за 2011 г. остават в размера, деклариран с ГДД“. Т. становище не зачита „силата на пресъдено нещо“ (законна сила) и стабилитета на касационното съдебно решение, като по същество счита те да са лишени от правен смисъл. Не може да бъде споделена и тезата на ответника, че щом съдът по несъстоятелност е включил в списъка на приети вземания на кредиторите и задълженията по ревизионния акт, същите не са недължимо платени. Този факт сам по себе си не може да дискредитира и обезсили правната същност на касационните съдебни решения. Актовете на съда по несъстоятелността, включително списъкът по чл. 692 ТЗ нямат конститутивен ефект по отношение съответните актове, установяващи задължения на длъжника, основателността, ликвидността и изискуемостта на предявените от кредиторите вземания. Като е застъпил обратно становище ответникът неправилно е потвърдил мълчаливия отказ, който подлежи на отмяна от Съда.

<u>Относно възражението за изтекла погасителна давност</u>.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) разполага с процесуалната възможност да

претендира събиране на публично вземане, установено по основание и размер. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че *„публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”*. Основанията за спиране и прекъсване на тази давност са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Така, давността: А/ **спира да тече** (ал. 1): 1. *„когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година“*; 2. „когато изпълнението на акта, с който е установено вземането бъде спряно - за срока на спирането“; 3. „когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването“; 4. *„когато актът, с който е определено задължението се обжалва“*; 5. *„с налагането на обезпечителни мерки“*; 6. „когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение“; Б/ **се прекъсва** (ал. 2, изр.първо) *„с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение“*, но (изр. второ) *„ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната“*. Алинея 3 на чл. 172 постановява, че „от прекъсването на давността започва да тече нова давност“. Така наречената „абсолютна давност“ е регламентирана с чл. 171, ал. 2: „с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато (т. 2) вземането е предявено в производството по несъстоятелност“. С други думи за процесния случай 10-годишният давностен срок не е приложим. Задължението за данък по ЗКПО, за 2011 г., установено с отменения РА би подлежало на доброволно плащане, по смисъла на чл. 105 ДОПК, считано от 01.01.2012 г. Според нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК 5-годишният срок е следвало да изтече съответно на 31.12.2016 г., но преди това била извършена ревизия, възложена със ЗВР от 24.03.2014 г. и приключила с РА № Р-2215-1402410-091-01/21.10.2014 г.- отменен. Следователно давността била спряна, на основание чл. 172, ал. 1, т. 1, но по силата на чл. 172, ал. 2, изр. второ ДОПК давността не се смята за прекъсната, след като актът е отменен. От това следва извод, че задължението по ГДД за 2011 г. е било недължимо и поради изтичане на 31.12.2016 г., на 5-годишната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

В заключение – оспореният мълчалив отказ на орган по приходите, при ТД на НАП – С. по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г. от „Сиконко билдинг“ АД (в несъстоятелност) е незаконосъобразен и необоснован, предвид гореизложените мотиви.

Отмяната на мълчаливия отказ обуславя (чл. 160, ал. 3 ДОПК) изпращане на административната преписка на органа по приходите за ново произнасяне по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г., след съобразяване със задължителните указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона. На основание чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК на жалбоподателя се дължи възстановяване на разноски за водене на делото – 25, 56 евро държавна такса; депозит за вещото лице – 300 евро и 3

528 евро заплатено възнаграждение на адвоката, което не се явява прекомерно, предвид чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от гореизложените мотиви, Административен съд София - град, 14 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от „СИКОНКО БИЛДИНГ“ АД (в несъстоятелност) оспорил мълчаливия отказ на орган по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., потвърден с Решение № 1063/26.08.2025 г. от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. за произнасяне по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г.

ВРЪЩА на директора на Териториална дирекция на НАП – С. административната преписка за ново произнасяне по Искане за прихващане и възстановяване, вх. № 55-22-8460/07.05.2025 г. от „Сиконко билдинг“ АД (в несъстоятелност), след съобразяване със задължителните указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ да възстанови на „СИКОНКО БИЛДИНГ“ АД (в несъстоятелност), ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и заплатеното възнаграждение на адвокат, в размер на общо 3 827, 91 евро (три хиляди, и осемстотин и двадесет и седем евро, и 91 цента).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: